

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.500

Letna naročnina L. 3.000

Letna inozemstvo L. 4.000

Poštno čekovni račun: Stev. 24/12410

Leto XXII. - Štev. 30 (1110)

Gorica - četrtek, 23. julija 1970 - Trst

Posamezna številka L 70

Zadostilna proslava sv. Metoda v Ellwangenu

V nizu ekumenskih proslav in zadostilnih dejanj za težke zgodovinske krivice je bila zelo pomembna proslava z odkritjem spomenika sv. Metoda v bavarskem mestu Ellwangenu, ki se je izvršila v nedeljo 12. julija 1970. Nemški škofje so namreč leta 870 zajeli panonsko-moravskega nadškofa sv. Metoda in ga postavili pred cerkveno sodišče v Regensburgu, češ da samovoljno ustanavlja novo cerkveno pokrajino na ozemlju, ki pravno pripada salzburskemu cerkvenemu področju. Ob navzočnosti samega kralja Ludovika so škofje obsodili sv. Metoda, ga okrutno preganali na Svabsko onstran Bavarske ter ga konfinirali v nekem samostanu sredi gozdov, da bi papež ne zvedel zanj in ga osvobodil. Komaj čez dve leti in pol je papež Janez VIII. zvedel, kje je sv. Metod, in ga osvobodil. Ob 1100-letnici te krivične obsodbe je mesto Ellwangen, kraj Metodovega ujetništva, sklenilo, da nudi slovesno zadostilje sv. Metodu s tem, da mu odkrije lep spomenik in javno prosi za spravo in odpustanje.

SREČANJE V BRATSKEM SOZITJU

Na zadostilno proslavo v Ellwangenu je prišlo lepo število Slovencev, predvsem pobudnik dr. Metod Turnšek, celovški kanonik Aleksej Zechner, goriški škofjski kancler dr. Rudolf Klinec, salezijanec Anton Turner iz Srensovcv v Prekmurju, salezijanec Ivan Matko s krepkim pevskim zborom iz Sel pod Košuto na Koroškem, inž. Milan Čačilo z gospo iz Maribora, Ciril Turk iz Esslingena na Würtenberskem, kateri je privedel s seboj izvrsten pevski zbor, sestavljen iz slovenskih fantov in deklet, ki so na delu v Zapadni Nemčiji. Temu zboru so se pridružili še številni drugi Slovenci, zlasti iz Stuttgarta, rojaki prav iz vseh delov Slovenije, tako da je bilo na proslavi v Ellwangenu prisotno po svojih zastopnikih vse slovensko ljudstvo.

Koroška skupina 35 udeležencev, ki jo je z avtobusom vozil slovenski podjetnik Stefan Senčnik iz Dobrle vasi, je preko Celovca, Beljaka, Salzburga, Münchena in Donauwörth pripeljal v Ellwangen v soboto zvečer in se povzpela na ellwangerski grad, kjer jo je sprejel župan Karel Wöhr. Na gradu se je bilo pravkar začelo ljudsko pirovanje »proštovega na ražnju pečenega vola«. Ellwangen je bil namreč dolga stoletja sedež samostojne kneževine, ki jo je vodil knez in proš. Ta je uvedel poseben ljudski praznik, ki se je vsakoletno obhajal na drugo soboto in nedeljo meseca julija, ko je odprl podanikom dvor na gradu in jim nudil na obširnih grajskih dvoriščih zakusko, na ražnju pečenega vola, kruha in imenitnega »švabskega piva«. Ko je kneževina prešla v civilne roke, je mestni župan nadaljeval s to ljudsko veselico, ki jo je oživljala godba in prepevanje narodnih popevk. In tako se je zgodilo, da je župan Wöhr povabil selske pevce, naj s svojim nastopom na odru počastijo ellwangersko prebivalstvo. Slovenski pevski zbor iz Sel na Koroškem se je med burin ploskanjem pojavil na odru v svojih pestrih narodnih nošah, prepeval koroške pesmi in izvajal koroške plesne. Ob slovenski pesmi in rajanju se je spletla in utrdila vez bratstva in povezanosti med Slovenci in ellwangerskimi Nemci.

V nedeljo 12. julija je bila ob 9. uri v mestni župni cerkvi sv. Vida slovesna koncelebracija šestih slovenskih duhovnikov. Cerkev je bila dobro zasedena. Kanonik Zechner s Koroškega, ki je vodil somaševanje, je po evangeliju spregovoril v slovensčini in nemščini o pomenu sv. Metoda za versko in kulturno prebujenje in za slovenskih narodov ter za bratsko sožitje med narodi. Med svetim opravilom so prepevali kar trije zbori: dva slovenska, selški in izseljenški Cirila Turka, ter »mači ellwangerski v staroslovenskem jeziku.

Po končani maši so se Slovenci sešli na obširnem trgu ob cerkvi in si izme-

njali pozdrave in vtise. Selški zbor je spet nastopil s petjem in rajanjem. Ob 11. uri so se vsi podali na kraj, kjer stoji spomenik sv. Metoda. Mestni župan Wöhr je predvsem pozdravil slovenske goste in predstavil odličnejše domačine: predsednika deželnega sodišča, kiparja Hansa Schebleja, dekana in zgodovinarja msgr. Zirleina, notarja dr. Pavla Macka, protestantskega pastora dr. Viljema Schaeferja, dušnega pastirja čeških doseljencev dr. Urbana. Zatem je poudaril, da ob 1100-letnici obsodbe sv. Metoda in njegovega ujetništva v benediktinskem samostanu v Ellwangenu, mesto Ellwangen nudi dolžno zadostilje sv. Metodu in mu odkriva spomenik, proseč ga, naj bo božji zaščitnik kraja, ki mu je brez lastne krivde bil ječa.

ODKRITJE SPOMENIKA

Župan je nato odkril spomenik, ki ga je izdelal ellwangerski kipar Hans Scheble: plastično kiparsko delo na kake tri metre široki in nad dva metra visoki marmornati ploški, ki predstavlja sojenje sv. Metoda na škofovskem zboru v Regensburgu novembra 870. Na skrajni levi stoji kralj Ludovik, sledijo mu štirje bavarski škofje (salzburski, regensburški, freisinski in pasavski), pasavski škof Hermanik vihti v desnici pasji bič, grozč sv. Metodu, ki stoji na skrajni desni uklenjen, a s svetniškim sljem na glavi. Občinska oblast v Ellwangenu zasluži vse občudovanje, ker je dala upodobiti s tolikim realizmom okrutnost krivičnih sodnikov in počastila sv. Metoda, prvega slovenskega nadškofa, s svetniškim sijajem.

Sledil je uradni govor dekana msgr. Zirleina. Na kratko je orisal življenje in delo slovenskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda in poudaril, da je papež posvetil sv. Metoda za panonsko-moravskega nadškofa, kar je povzročilo spopad med različnim pojmovanjem cerkvene ozemeljske pristojnosti: po starem rimskem pravu je imel Sveti sedež pravico ustanavljati po vsem svetu samostojna cerkvena področja, po nemškem pravem redu je ta pravica pripadala nadškofmetropolitom. Ker se je sv. Metod oprijel rimskega pojmovanja in trdil, da sta Moravska in Panonija neposredno podvržena Petrovemu sedezu, je postal žrtev teh različnih cerkvenopravnih gledanj. Ker sta sveta brata Ciril in Metod skušala po Slovanih povezati krščanski Vzhod z Zapadom, sta glasnika stvarnega ekumenizma in simbola verske edinosti. Mesto Ellwangen obsoja težko krivico, ki jo je nemška Cerkev storila sv. Metodu, prosi odpustanja in v znak zadostilje postavlja na svojih tleh spomenik sprave sv. Metodu.

Nato je spregovoril v slovensčini dr. Turnšek: točno pred 1100 leti so bavarski škofje v Regensburgu obsodili sv. Metoda, prvega slovenskega panonskega nadškofa. Tu sem so ga »privlekli v ječo, izročili za strašne samostanske zldove, kjer je skoraj tri leta čakal na rešitev. Tukaj je torej živel in trpel in molil, veliko molil, naš nadškof sv. Metod. Tu je pošiljal svoje goreče vzdihne h Kristusu in Mariji, tu je s svojimi solzami polagal temelje duhovni zgradbi Kristusove Cerkve v slovenskem narodu, pa tudi duhovni zgradbi tega kraja Ellwangen... ki je po 1100 letih prvo, ki sv. Metodu daje zadostilje in čast, javno in očitno, tudi za pozne rodove z odkritjem spomenika na tako častnem prostoru.«

Msgr. Zirlein je nato pred spomenikom izmolil posebno zadostilno molitev k sv. Metodu, ki je izvenela v prošnjo za bratstvo med narodi in cerkveno edinstvo. Zatem je selški zbor zapel himno na čast sv. bratoma Cirilu in Metodu. Oba zborata sta nato prepevala še več slovenskih pesmi. Posebno mogočno je donel »Triglav, moj dom«, ki so ga izredno navdušeno zapeli slovenski rojaki, razseljeni po vsej Zahodni Nemčiji. S tem je bila proslava zaključena. Dr. RUDOLF KLINEC

Življenje v dveh prestolnicah

Dolga leta nam televizija, radio in časopisje že poročajo o dogodkih na Bližnjem vzhodu. Tam se vsak dan ponavljajo spopadi med arabskimi državami in Izraelom. Nihče danes še ne ve, kako se bo arabsko-judovska vojna zaključila. Vsekakor zaenkrat ni izgledov, da bi prišlo do sprave med Kairom in Tel Avivom.

V KAIRO

V Kairo živi skoro tretjina vseh Egipčanov. V mestu se čutijo najbolj varne, saj vedo, da Izraelci ne napadajo civilnih objektov. Uradno so vsi Egipčani navdušeni za nadaljevanje vojskovanja, zmago pa prepuščajo Naserju. Če je on vojno začel, naj jo tudi nadaljuje in uspešno konča. Nič mu ne zamerijo, če je pripeljal sovjetske vojaške izvedence v deželo. V Egiptu so na tujce že navajeni. Vsi so prišli in kasneje odšli: Rimljani, Turki, Napoleon, Angleži. Tudi z Rusi bo tako; vsaj tako Egipčani upajo.

Sedaj je v Kairo moda, da se vpije čez Severno Ameriko. Toda istočasno si vsakdo želi, da bi mu uspelo dobiti vselitveni vizum v ZDA. Tudi Naser sam se zaveda, da brez sporazuma s Severno Ame-

riko ne bo nikdar vojne dobil.

Kljub sovjetskim svetovalcem se ustroj egiptovske vojske ni dosti spremenil. Miselnost vodilnih vojaških krogov je ostala nedotaknjena. Vzgoja oficirskih kadrov teče po izvoženih kolesnicah. Naser se zaveda, da bi miselni preobrat v vojaških krogih bil lahko usoden za njegov režim. Zato ne sili v to, da bi nove ideje dobile vstop v egiptovsko armado.

Kairo je mesto, ki je uradno v stalni vojaški pripravljenosti. Toda prebivalstvo tega ne vzame resno. Na noč bi morala biti egiptovska prestolnica zatemnjena, dejansko pa si vsakdo zatemnitev po svoje priproji. Kdor prileti zvečer z letalom v Kairo, sploh ne bo opazil, da velja zatemnitev. Tudi policijske ure nihče ne spoštuje. Vreče, polne peska, so že zdavnaj preperle, pesek pa se je razsul. Zaklonišče ne manjka, a so stalno pod ključem, da se ne bi v njih nastanili mestni reveži.

Z eno besedo: Kairo živi življenje popolne brezbriznosti glede vojne, v katero je Egipt zapleten. Arabska komodnost pride v Kairo do svojega značilnega izraza. Javna uprava je do nje brez moči; sicer pa je sama z njo okužena.

V TEL AVIVU

Tel Aviv je ogledalo Izraela. Življenje v njem je vedno živahno. Kdor mesto obišče, odkrije na vsak korak voljo do zmage. Narodna samozavest je velika zlasti pri mladini. Ta prevladuje povsod: v upravi, v prosveti, v družabnem življenju. Z nenavadno zavzetostjo se posveča svojim študijam. Noben narod nima tako visokega odstotka vojakov in študentov. Vsi mislijo ostati v Izraelu, nihče ne misli na odselitev.

Izraelska mladina se bistveno loči od mladine v zapadnem svetu. Ne protestira, raje gradi svojo domovino. Navezanost na starše še tako razmesarjenega vojaka lahko naredili za delo sposobnega človeka. Svojih invalidov ne zapirajo v invalidske domove, temveč jih hočejo imeti v svoji sredi. Ni ga Izraelca, ki ne bi na ulici ali v javnem vozilu vsaj s pogledom povedal, kako hvalečen je invalidom, ki so zanj tvegali svoje življenje in zdravje. Zato invalidi razmeroma z lahkoto prenašajo svojo usodo, saj čutijo, da je ves narod z njimi.

Izraelci res ljubijo svojo domovino. Smatrajo za svojo dolžnost, da gredo na fronto kot drugod na orožne vaje. Zavedajo se pa tudi, da lahko na fronti omahnejo v smrt. Zato ljubijo svojo stvarnost in jo skušajo uživati z veselim srcem, kolikor to razmere dopuščajo. Starejši rod je že v skrbeh, kako se bo vsa zadeva z Arabci končala, mlajši pa je prepričan, da se bo vse za Izrael ugodno izteklo. Enkrat na uro vse kot na povelje utihne, ko radio oddaja novice s front. Ko je oddaja končana, pa se življenje spet razplamti.

Izraelci so v teku svoje zgodovine že mnogo hudega prestali, zlasti pa so postali resnični mučenci v Hitlerjevem času. Sedaj imajo končno svojo domovino, ki pa je v stalni nevarnosti. Bila bi ena najbolj krutih odločitev s strani Sev. Amerike, če bi zaradi svojih koristi prepustila ta pridni in žilavi narod svoji usodi in ga na ljubo sporazumljenja s Sovjetsko zvezo izročila arabskim fanatikom v uničenje.

Pojasnjeno izginotie gen. Aramburuja

General Eugenio Aramburu je bil po odstavitvi argentinskega diktatorja Juana Dominga Perona od leta 1955 do leta 1958 začasni predsednik argentinske države. Ko so peronisti v času njegovega vladanja skušali izvesti pod vodstvom generala Valleja prevrat, je Aramburu odločno reagiral. Podpisal je smrtno obsodbo za 27 udeležencev tega prevrata, kar je bilo za Argentino nenavadno, ker država smrtno obsodbe ne pozna.

29. maja letos sta prišla na stanovanje bivšega argentinskega predsednika dva neznanca v vojaški uniformi in mu ukazala, naj gre z njima iz »varnostnih razlogov«. Aramburu se je uklonil in od tedaj je za njim izginila vsaka sled. Odgovornost za ugrabitev je prevzela skupina gverilcev, ki se imenuje po generalu Valleju. Ta je tudi kmalu sporočila, da je bil Aramburu za svoje »zločine« usmrčen.

Dolgo časa je ostala skrivnost Aramburujeve ugrabitve nepojasnjena. Nihče ni vedel, če je Aramburu res mrtev ali samo ujet. Nepričakovano naključje pa je vrгло luč v zamotano zadevo.

1. julija letos je prišlo med policijo in gverilci do spopada v kraju La Calera blizu Cordobe. Pri tem je bil neki Emilio Maza ubit, Ignacio Vélez pa ranjen. Klobučič se je začel razvijati. V hiši, kjer sta gverilca stanovala, so oblasti našle kartoteko 167 članov prevratne mreže. Sledile

so aretacije. Zasliševanje je razkrilo, da sta Aramburuja ugrabila ubiti Emilio Maza in Fernando Medina, oba študenta, stara 23 let. Medina se je pred kratkim še mudil na Kubi, kjer je sledil posebnemu tečaju za gverilce v mestih. Pomagala sta jima neki Carlos Maguid (arabskega pokolenja) in njegova žena Esther Arrostito, učiteljica, ki je tudi že bila na Kubi ter Eduardo Firmenich, ki je dal ugrabiteljem na razpolago svoje posestvo, da so na njem Aramburuja zakopali. V celotno zadevo sta baje zapletena tudi dva duhovnika (eden rojen v Berlinu, drugi pa Alžirec, ki je bil svoj čas član alžirskega osvobodilnega gibanja).

Ze omenjeni Maguid je razkril, kje leži Aramburujevo truplo. Našli so ga v že razpadajočem stanju pod vrečami apna na Firmenichovi kmetiji blizu kraja Carlos Tejedor, 370 kilometrov zahodno od Buenos Airesa. Ubit je bil z dvema streloma v prsi. Poročni prstan in sponka za kravato sta potrdila, da je mrtvec res Aramburu.

Truplo bivšega argentinskega predsednika je torej bilo najdeno. Ostaja pa še vedno vprašanje, kdo je tisti, ki v ozadju vodi vse te zločine. Tudi krinka peronizma, ki si jo gverilci nadevujejo, je le pesek v oči javnosti. Gre za tipično pripravo prevrata, ki naj bi Argentino spremenil v Kubo po Castrovem vzorcu.

Ladja v plamenih na Atlantiku

Požari na ladjah so v današnjem času nekaj redkega: vsaj taki, ki bi ves trup zajeli in povzročili potopitev ladje. Pa se je te dni tudi to zgodilo. Plameni so uničili ladjo »Fulvio«, norveškega porekla, ki se je prej imenovala »Oslofjord«. Imela je 16.923 brutoregistrskih ton.

Ladjo, z norveškim kapitanom in moštvo, je najela za tri leta genovska pomorska družba »Costa armatori«, da bi z njo prirejela razna križarjenja po morju. Zadnji tak morski izlet se je pričel v torek 14. julija. Ladja naj bi obiskala Málaga v Španiji, Funchal na otoku Madeiri, Santa Cruz de Tenerife na Kanarskih otokih in Casablanca v Maroku. Po-

vratek je bil določen za petek 24. julija.

Na ladjo se je vkrcalo 445 potnikov, od katerih je bilo 281 Italijanov. Poleg njih je bilo na ladji 271 moč posadke. Do nesreče je prišlo, ko je ladja bila že pet dni na morju in je plula proti pristanišču Santa Cruz. Eksplozija v pomožnem strojnem oddelku je bila tako silna, da je plamen takoj zajel potniške kabine. K sreči je posadki uspelo potnike pomiriti, tako da se jih je moglo v popolnem redu prenesti, pričeniši z otroki in žunami, na francosko ladjo »Ancerville«, ki se je mudila v bližini. Ni bilo ne ranjenih ne pogrešanih.

Ko se je izkazalo, da se ognja na ladji

ne da pogasiti, se je za zapustitev ladje odločila tudi posadka. Zadnji jo je zapustil kapitan Fastings, kot to zahtevajo pomorska pravila. Ladja je bila zavarovana za štiri milijone dolarjev, t. j. za 2500 milijonov lir.

Pomorska družba Costa iz Genove je medtem poskrbela, da so bili vsi potniki s posebnimi letali prepeljani iz mesta Santa Cruz de Tenerife, kjer jih je ladja »Ancerville« izkrcala, v Milan. Njim je nato sledilo še moštvo ponesrečene ladje. Tako se je vsa nesreča na morju končala brez človeških žrtev, kar je glavno. Vse se da nadomestiti razen življenj.

Pred 25 leti v Kočevskem Rogu Pet dni neredov na jugu Kalabrije Bralci pišejo

Po enournem čakanju so nas naložili na kamione, približno po 50 na kamion. Na kamionu smo morali klečati in skloniti glave v tla. V vsakem kotu je bila straža z brzostrelko in gorjačo. Vozili smo se preko Kočevja, Salke vasi, Zeljne, od tam pa desno v Kočevski Rog. Med vožnjo so štirje stražarji hodili kar po naših glavah in nas pretepali. Vožnja je trajala kake pol ure. Po prihodu na kraj morišča so odprli kamione in nam ukazali, da potisnemo noge naprej, tako da smo sedeli.

Partizan je vsakega z nekim kavljem potegnil naprej in mu odvzel čevlje. Kakih 10 metrov stran od kamiona so nas razvezali in nam ukazali, da se slečemo. Večina je morala sleči vse, nekateri pa le uniforme. Med slačenjem so nas pretepali z vsemi mogočimi stvarmi, palicami, noži, puškinimi kopiti itd. Skoro vsak od nas je bil krvav, nekateri so imeli velike odprte rane na glavi. Spet drugi so imeli prebodeno oko ali odrezano uho in podobno. Od kraja slačenja do jame je bilo kakih 200 metrov. Na vsakem koraku te poti je bilo zopet mučenje in marsikateri se je onemogel zgrudil na tla. Komunisti so onemogle bili kar na tleh in nekateri napol žive, druge že mrtve, znosili v jama.

Tik pred jama je morilec vsakega ustavil. Vprašal ga je, odkod je doma in kako dolgo je bil pri domobrancih. Ko sem bil na vrsti jaz, mi je morilec rekel, da naj ga gledam v oči, menda zato, da bi videl, če imam kaj zlatih zob. Kdor jih je imel, so mu le-te izbili pred ustrelitvijo. Na desni strani jame sem videl kakih deset domobrancev, ki so ležali na tleh, komunisti pa so jih tolkli po glavah. Pozneje sem te žrtve videl v sami jami, ko so jih posamič metali v jama z razbitimi glavami, oziroma čeljustmi.

NEVERJETNO, A RESNICNO

Po izpraševanju mi je komunist pred jama dejal, da naj naredim počep tik pred jama. Medtem ko se je on pripravljaj na strel, sem jaz odskočil v jama. Ustrelil je za menoj in me med padanjem v jama zadel v levo stegno. Padel sem na človeška trupla in se hitro, še predno je padla druga žrtev, zvalil na kraj jame. Tedaj sem zaslišal glas: »Ali si še živ?« in ugotovil sem, da sem le malo ranjen. Okoli dvanajst nas je bilo v jami živih z manjšimi ranami, eden pa je imel prestreljen vrat. Ta se je držal dobro ves dan, toda proti večeru je bil zadet od bombe, ki so jih komunisti metali v jama in začel je bolj krvaveti. Izkrvavel je.

Ves tisti dan sem tako v jami gledal domobrance, kako so umirali. Tisti dan so jih zmetali v jama okrog 800. Malokateri je bil takoj mrtve. Tisti, ki so bili še živi, so se potegnili h kraju jame, klicali svoje drage, molili in govorili: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« V tej agoniji so izkrvaveli, utihnili in umrli. Občutek sem imel, da se je vsem tem smrt zdela lahka. Verjetno si je vsak zaradi vsega prestanega gorja želel le še umreti.

V jami sem doživel prizore, ki so me ganili, čeprav sem sam bil na robu smrti. Bil sem priča smrti treh bratov, katere sem osebno poznal. Drug z drugim so padli v jama, vsi smrtno zadeti, toda glasno so klicali drug drugega po imenu:

Tone — Vinko — Jože, nato pa drug za drugim utihnili in mirno umrli.

Ves dan sem gledal umiranje in niti enkrat nisem slišal besede maščevanja ali najmanjše kletvine. Iz ust umirajočih je prihajala molitev in besede odpuščanja.

POPRAVITE KRIVICO!

Tako je umiral cvet slovenske mladine lepega sončnega dne 8. junija 1945.

Mučitelji še danes skrivajo svoj zločin. Grob osem tisočev pobitih v Kočevskem Rogu so skrbno zakrili in podminirali. Skale so se zrušile na izmučena trupla. Z gotovostjo vem, da so mnogi v jami umrli grozne smrti šele po več dneh trpljenja, mnogi od žejne, kajti lakote ni nihče več občutil. Vode, požirek vode, samo to so želeli umirajoči in smrt bi bila lažja.

Vaš grob, dragi slovenski fantje in možje, so morilci zavrneli, zasadili so ga z divjim drevjem misleč, da je zločin zabrisan. Mučitelji so bili prepričani, da nihče ne bo zvedel za njihov zločin in še drug drugemu so prisegali molčočnost ter odšli od kraja, kjer je zakopana idealna slovenska mladina.

Vsi, ki smo tedaj bili živi v še svežem in odprtem grobišču, smo si sveto obljubili, da bo tisti, ki bo ostal živ, povedal narodu in svetu, kako so umirali slovenski domobranci in kdo so bili naši morilci.

Komunisti, niste uspeli zločinov prikriti! Skoro iz vsakega večjega morišča se je kdo rešil. Priznajte zdaj po 25 letih zločin in povejte narodu, zakaj ste ga napravili. Ako so za to strašno morijo odgovorni ljudje, ki so, kot pravite, bili »pijani zmage«, potem jih kaznujte.

Vam, bratje v Kočevskem Rogu in po vseh grobiščih v Sloveniji, obljubljam, da bo prišel čas, ko vas obiščemo. Tedaj bomo izruvali iznad grobov tisto divje drevje, ki so go tam nasadili morilci, namesto teh pa nasadili lepega, zlahnega. To bomo storili iz hvalečnosti in spoštovanja do vas, ki ste dali svoja mlada življenja za Boga, narod in domovino. Do tedaj pa Bog in naše molitve z vami!

France Dejak,
eden izmed preživelih

Tam, kjer se italijanski škorenj konča in se prične mesinski preliv, ki loči Kalabrijo od Sicilije, leži mesto Reggio Calabria. Mesto je važno zlasti kot prometni voz, pa tudi drugače se lepo razvija in postaja tako turistično kot trgovsko vedno bolj pomembno. Njegov miren razvoj pa je nedavno prizadejal sklep italijanske vlade, da bo sedež nove kalabreške dežele ne Reggio Calabria, temveč Catanzaro.

Ko se je pretekli teden zbral novoizvoljeni deželni svet za Kalabrijo na svoje prvo zasedanje v Catanzaru, je v Reggio završalo. Nevidne sile — pravijo, da je v ozadju proslula mafija — so razgibale prebivalstvo, ki je šlo na ulice, začelo protestirati ter uničevati javno in privatno lastnino. Pri tem je ena oseba, železničar Bruno Labate, tudi zgubila življenje.

Po vsem središču mesta je videti znake razdejavanja: prevrnjene in zažgane avtomobile, kose železne ograje, razmetani gradbeni material. Prometni znaki na cestah so povsem odstranjeni in samo s tem ima občina kakih 20 milijonov škode. Na progi med Reggio Lido in Villa San Giovanni so demonstranti zažgali železniške pragove. Policija je aretirala do sedaj 106 oseb, vendar so nekatere že spustili.

V mestu je dal »Odbor za proteste« nalepiti proglas, da ne obstaja druga rešitev kot da Reggio Calabria postane glavno mesto dežele. Zanimiva je politična igra, ki to pot spremlja nered. Komunistična partija je kar naenkrat na strani policije in hvali njeno umerjenost; demokristjani in socialdemokrati se niso hoteli udeležiti prvega zasedanja deželne sveta v Catanzaru; vse kaže, da drži s tistimi, ki bi radi imeli Reggio Calabria za sedež dežele. Tudi župan tega mesta zagovarja protest demonstrantov, industrijci pa izjavljajo, da »tisočletja zgodovine dokazujejo sveto pravico mesta, da postane glavno mesto Kalabrije«.

Italijanski jug je tako znova izpričal, da ljudstvo tam še vedno misli s čustvi in da so razlogi zanj nedostopni. Lani so demonstranti opustošili Caserto, ker je njen nogometni klub prešel v nižjo kategorijo. Letos je na vrsti Reggio, ker ni dosegel časti deželne mesta. In jutri? Vsekakor manjka italijanskemu jugu še mnogo, da se bo zmožen vključiti v igro demokracije. Sicer pa, kako naj se to zgodi, če pa odgovorni politiki ne delajo drugega kakor da zganjajo demagogijo med prebivalstvom.

Slovenska skupnost o aktualnih zadevah našega občestva

V sredo, 15. julija sta se sestala na skupni seji izvršni odbor in predsedstvo sveta Slovenske skupnosti ter proučila trenutno politično stanje. Z zadovoljstvom sta vzela na znanje prodoren uspeh Slovenske Skupnosti v deželnem svetu, kjer je bil tik pred zaključkom poletnega zasedanja tako rekoč plebiscitarno izglasovan Stokov zakon, ki prvi uvaja v deželno zakonodajo izraz »slovenska manjšina«. Slovenska skupnost jemlje ob tej priložnosti tudi na znanje zavzetost deželnega odbora pri izglasovanju tega zakona in izraža upanje, da se rimske odgovorne oblasti ne bodo upirale veljavnosti zakona, ki odpravlja obstoječo krivico, katero je naša skupnost doslej morala prenašati.

Izvršni odbor in predsedstvo sveta Slovenske skupnosti sta nato razpravljala o akciji vseh slovenskih naprednih sil za sestavo in podpis skupnega dokumenta, ki bi vseboval temeljne zahteve slovenske narodne skupnosti in ki bi ga podpisniki poslali v proučitev ter odobritev odgovornim rimskim organom. Tajnik Legiša je poročal o raznih stikih, ki so bili vzpostavljeni za sestavo dokumenta s slovenskimi zahtevami. Slovenska skupnost izraža svojo pripravljenost za sestavo, podpis in predložitev takšne slovenske spomenice, ki bo stvarno odražala naše skrb, zahteve in narodnostne pravice, in bo zgodovinsko stvarna ter objektivna in bo res sad hotenja in teženja vse zamejske slovenske skupnosti.

Izvršni odbor in predsedstvo sta se nato spomnila žalostne obletnice požiga Narodnega doma v Trstu, ki so ga fašistične škvadre pred 50 leti pognale v plamene. Tisti plameni so dejansko naznanili težko Kalvarijo, ki jo je moralo prestati naše slovensko zavedno in demokratično ljudstvo. Slovenska skupnost je zato sklenila dati pobudo, da se ta žalostna obletnica kot tudi 40-letnica ustrelitve bazoviških junakov, dostojno proslavi letos septembra v resnično slovenskem in demokratičnem duhu.

Na koncu sta izvršni odbor in predsedstvo vzela na znanje povabilo sredinsko-levih strank za skupne razgovore za obnovo in nadaljevanje sodelovanja v krajevnih ustanovah. Slovenska skupnost je sklenila, da se bo udeležila teh razgovorov. Na teh razgovorih bo Slovenska skupnost dala pobudo za ponovno proučitev celotne slovenske manjšinske problematike ter med drugim zahtevala večjo in bolj pravično prisotnost slovenskih predstavnikov v vseh javnih ustanovah.

Niso zmožni dostojne polemike

V nedeljski številki »Primorskega dnevnika« sem bral tako čuden, nejasen, mestoma celo zmešan odgovor prof. Maksu Sahu, Miklavžu Božiču, Mladiki, itd., da sem se vprašal, ali ima res smisel voditi še nadalje polemiko s takim časopisom, ki se mu še sanja ne, kaj je pravzaprav polemika, kako se jo vodi in do kod segajo njene meje in kje začne pravzaprav infantilno zastraševanje: »Ti molči, ker si bil to, ti molči, ker si bil ali si še ono...«.

Ne bi radi izvedli ankete, kje je vse kdo bil in v kakšne cunje se je oblačil za časa fašizma, ker vemo, da bi bilo te za marsikoga neprijetno! Poleg tega je to bilo pred 30 ali več leti, zato bi bilo prav, da bi na napakah, oz. razvalinah preteklosti marsikoga obstal in se učil za bodočnost! Toda to pravim, je preteklost, včasih celo boleča, zato je po moje le velik kompleks manjvrednosti, da se ob vsaki polemiki — ki bi morala biti zdrava in današnjega časa vredna — vleče na dan vedno eno in isto frazo, s katero se žrtve mrtvih in trpljenje še živečih junakov, ki so šli v boj proti nacifašistični diktaturi, instrumentalizira v svoje čudne cilje. Govoriti o enotnosti, je lepo in prav, toda potem to enotnost razbijati s prinašanjem neresničnih in iz trte izvitih stvari, je farizejsko!

»Primorski dnevnik« blati in tolče najbrž zato, da ustvarja v Ljubljani psihozo »v zamejstvu še živega belogardizma«, »še aktualnega nacifašističnega kolaboracionizma«, itd. To pa zato, da skuša s tem opravičevati svojo klavarno eksistenco, saj je že nekaj časa sem postal navadno glasilo PCI. Na mestu prof. Saha, Miklavža Božiča in Mladike bi jaz ne nadaljeval več polemike s »Primorskim dnevnikom«, saj je škoda papirja in časa. Ti napišeš: Leta 1945, maja meseca se je zgodilo to in to. »Primorski dnevnik« pa ti odgovori: »Molči ti, ker nisi bil takrat partizan!« Kao je kje videl še tak način polemike? To je možno samo v državah, kjer vlada diktatura in je časnikar v nje službi.

Na vsak način se človek vprašuje naslednje:

Ima smisel, da »Primorski dnevnik« opravičuje pred Ljubljano svojo eksistenco na tak zastarel, krivičen in neobjektiven način? Kaj ne bi bilo bolje, da bi »Primorski dnevnik« izboljšal svojo vzbino in bi tako v Ljubljani in v zamejstvu veljal za dobro pisan, moderen, napreden dnevnik, ki bi ne samo zamejstvu, ampak tudi Ljubljani lahko nekaj pomenil? Biti neke vrste glasilo PCI, torej niti ne glasilo levičarskih slovenskih sil v Italiji, kaj šele glasilo vseh Slovencev v zamejstvu: to je vsekakor premalo! Morda bi bilo v tem primeru bolje, da bi ljubljansko »Delo« — dopolnjevo z novicami iz slovenskega zamejstva — enostavno razširili tudi v Trst in Gorico. Dobro pisano ljubljansko »Delo« bi pri nas imelo vsekakor več veljave, pa tudi prihranilo bi se precej javnega denarja.

Zamejski Slovenec

Prihodnji dan miru

1. januarja 1971 bodo po svetu kakor že zadnja leta obhajali Dan miru. Za ta dan je sv. oče že določil poseben namen, ki ga je izrazil s stavkom: Vsak človek je moj brat.

RAZNE NOVICE

Sv. oče odšel v Castelgandolfo

V četrtek, 16. julija je sv. oče zapustil Vatikan in odšel na oddih v Castelgandolfo. V tem času odpadejo vse audience razen skupne vsako sredo ob desetih dopoldne.

Nova cerkev v savojskih Alpah

Kardinal Garonne je v savojskih Alpah ob jezeru Tignes posvetil novo cerkev v čast Jezusovemu spreminjenju na gori Tabor. V cerkvi je prostora za okoli tisoč ljudi. To je najvišja cerkev v Evropi, saj je postavljena 2113 m visoko v gorah.

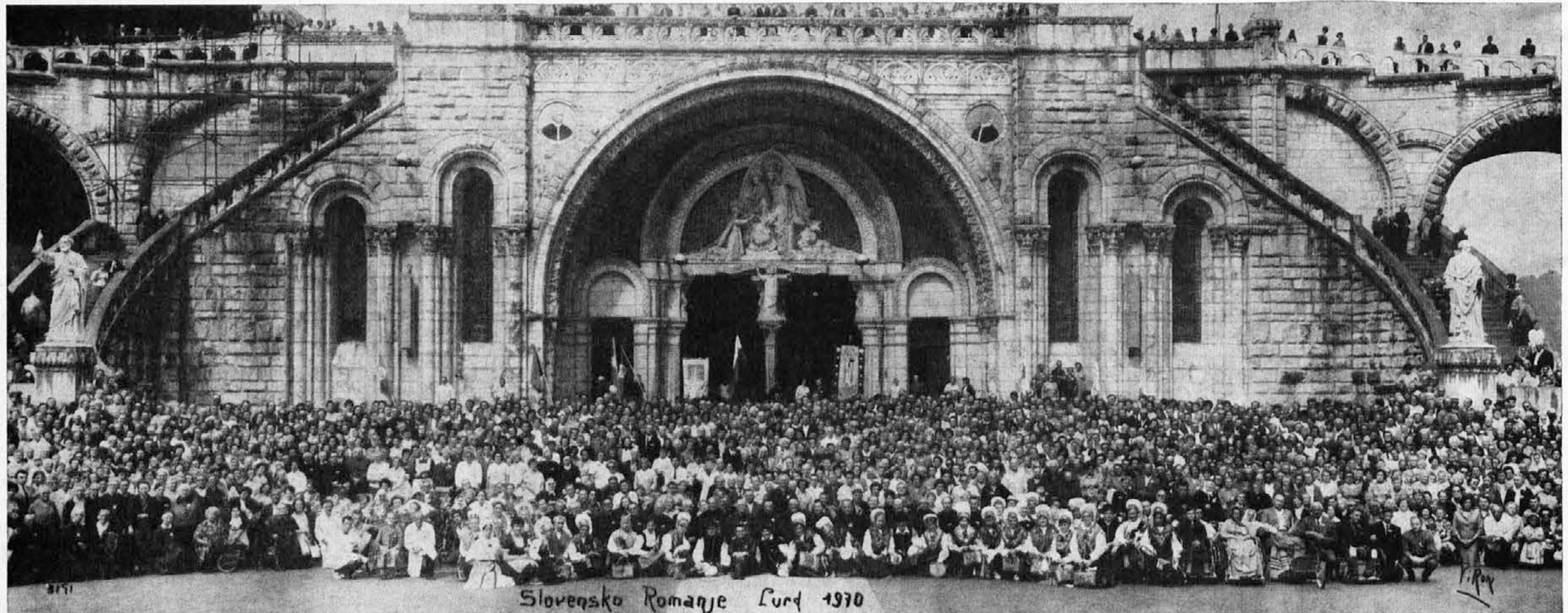
Za Latinsko Ameriko je treba posebne priprave

V zadnjih desetih letih je okoli 1500 španskih duhovnikov odpotovalo v dežele Latinske Amerike, da bi tam delovali v

dušnem pastirstvu. Sedaj pa so prav ti duhovniki izdelali posebno spomenico na španske škofe, v kateri pravijo, da so prišli v Južno Ameriko premalo pripravljeno. Težko so se znašli v verskih in socialnih razmerah, ki so čisto drugačne, kot so v Španiji. Zato njihovo delo ni rodilo tistih sadov, ki so jih pričakovali.

Bogata nabirka

Svicaški katoličani so v zadnjem postnem času zbrali dve milijardi lir. Nabirka je letos znatno večja kot je bila prejšnje leto. Zbrani denar bodo porabili tretjino za potrebe doma, drugo tretjino za misijone in zadnjo tretjino za pomoč narodom v razvoju. Če upoštevamo, da je katoličanov v Švici le okoli dva milijona, potem vidimo, da je nabirka zares bogata.

Slovensko Romanje Lourdes 1970

Odmevi na uspeh Slovenske skupnosti

S pozitivnim izglasovanjem zakona o priznanju »slovenske manjšine« v deželni svet je Slovenska skupnost krenula z zavirljivim uspehom svoja dolgotrajna prizadevanja v korist slovenske narodne skupnosti v Italiji. Vse to se je zgodilo brez zunanje hrupa in predhodne politične publicizacije po raznih listih, tako da so komunisti in psiupovci bili presenečeni. Odtoč njihovo čudno zadržanje do zakonskega osnutka svetovnega Slovenske skupnosti. Njim seveda ni šlo v račun, da Slovenska skupnost res nekaj doseže za Slovence, zato so poskusili z zavlačevalno obstrukcijo.

Zato gre vse priznanje Katoliškemu glasu, da je dal temu dogodku tudi primeren zunanji poudarek, saj gre res za pomemben uspeh za vso slovensko manjšino. In tega uspeha ni dosegla kaka vsedržavna stranka (v katere pravijo, naj se Slovenci vključujemo), temveč samostojna slovenska lista. To je tista Slovenska skupnost, v katero se vsi zaganjajo in jo obkružujejo, ker bi jo hoteli uničiti. A prav s tem zadnjim uspehom je ponovno dokazala, da zasluži naše zaupanje in vsestransko podporo.

Volivec

Poslanec Belci in problemi slovenskih šol

Sredi prejšnjega tedna je tržaški demokristjanski poslanec Corrado Belci sprejel tajnika Sindikata slovenske šole prof. Škerlja. Le-ta je poslancu Belciju razložil nenavaden položaj slovenskih šolnikov ter nakazal ukrepe, ki bi jih morala sprejeti vlada in parlament. Ti so: objava odloka predsednika republike o pravilniku za usposobljenostne izpite, za priznanje že doseženih habilitacij in za raztegnitev nekaterih zakonov, ki že veljajo za italijanske šolnike.

Poslanec Belci je priznal potrebo po rešitvi navedenih problemov ter v tem smislu obljubil svojo nadaljnjo podporo.

Pogajanja za pokrajinski odbor levega centra

Znano je, da pretresa vodstvene organe Italijanske socialistične stranke (PSI) huda notranja kriza, ki se je še bolj zaostrišla po zadnjih upravnih volitvah. Nobena struja sama ne razpolaga z večino v osrednjem odboru tržaške federacije. Končno se je pretekli teden le ostvarila neka zasilna večina, ki jo tvorita Pittorijeva skupina ter skupina, ki se zbira okrog Teinerja in odv. Terpina. Za novega tajnika federacije PSI je bil izvoljen prof. Livio Pesante, za podtajnika pa inž. Josip Pečenko in odv. Terpin.

Stališče sedanjega vodstva PSI je bolj naklonjeno sestavi levo-sredinskega odbora na tržaški pokrajini. Zato v teh dneh potekajo v pospešenem tempu pogajanja med KD, PSI, PSU, PRI in Slovensko skupnostjo za sestavo take večine na pokrajini.

Nič jasnega ni pa povedanega v političnem dokumentu novega vodstva PSI glede konkretnega zadržanja socialistov v občinah Devin-Nabrežina in Dolina. V teh dveh občinah se nista še sestala novozvoljena občinska sveta za izvolitev županov in odbornikov. Medtem ko je v

Devinu-Nabrežini možna dosedanja koalicijska v okviru sil levega centra, v Dolini komunisti absolutno potrebujejo glas socialističnega svetovaleca, ker sami nimajo večine. Zdi se pa, da socialisti v Dolini niso navdušeni za vstop v občinski odbor zaradi znanih neugodnih volivnih izidov, ampak bi kvečjemu podpirali občinski odbor od zunaj.

Naše čestitke

Slovenci v Barkovljah se veselijo z dr. Ladajem Vodopivcem, ki je nedavno postal doktor biologije in mu iskreno čestitajo k doseženemu uspehu, s katerim je kronal svoje študije. Posebno mu še čestita pevski zbor in mladinski krožek iz Barkovelj.

Bazovica

V okviru praznovanja farne zavetnice sv. M. Magdalene v Bazovici je bil ta četrtek, 23. julija predvajani slovenski film »Kaplan Martin Cedermac«.

V petek je bila športna tekma v odbojki med Zarjo in Gajo.

V soboto 25. julija bo predvajani film Zadnji vlak iz Dunaja (zgodba konjev lipancev na Dunaju).

V nedeljo 26. julija bo glasbeni večer, na katerem bodo nastopili ansambel Kondor, Mini Miramar, Miramar Junior in Senior ter Mladinski pevski zbor Slomšek. Začetek vedno ob 21. uri. Vstop prost.

Temeljni kamen za novi župnijski „Baragov dom“ v Ricmanjih

V nedeljo, 12. julija je bila v Ricmanjih zelo lepa in pomembna slovesnost: blagoslovljen je bil temeljni kamen novega župnijskega doma. Petdeset let poteka od tistega dne, ko so fašisti požgali Narodni dom v Trstu. Kot prerojenje pa rastejo po tem pogorišču v naših župnijah po vsem Tržaškem in Goriškem novi prosvetni župnijski domovi.

Dobili so sicer odškodnino za požgani Narodni dom, s katero je bil zgrajen sedanji Kulturni dom, ki bi moral biti last vseh Slovencev, ker so tudi nekdanji Narodni dom gradili vsi Slovenci. A brez ozira na to, da te stvari še niso kot lastnina urejene, gradijo tržaški Slovenci dalje svoje nove prosvetne domove po župnijah.

Skoraj je že venec teh prelepih hramov naše kulture in vere sklenjen: začenmo v Trstu: Marijin dom v ulici Risorta, v Romanu drugi Marijin dom, pri Sv. Ivanu tretji Marijin dom, v ulici Donizetti osrednji dom, v Barkovljah skupna župnijska dvorana, pri Sv. Vincencu »Ognjišček«, v štednju »Dom«, na Opčinah »Finžgarjev dom«, v Bazovici »Slomškov dom«, v Dolini »Mladinski dom« in kino dvorana, v Sv. Križu skromna župnijska dvorana, v Mačkovičah župnijski dom, v Borštu zaključujejo dela za novi dom, v Boljuncu je že zazidan temeljni kamen Mladinskega doma.

Ostajajo še župnije brez domov kot so Katinara, Trebče, Repentabor, Mavhinje, Nabrežina, Zgonik. Dom na Proseku je potreben oživitve, in morda še kje. Ti

Matura na slovenskih višjih srednjih šolah

V Trstu so se zaključili pretekli teden zrelostni izpiti za dijake slovenskih višjih srednjih šol tako v Trstu kot v Gorici. Uspeh je bil lep, saj je od 73 kandidatov kar 67 opravilo veliko matura.

Na slovenskem klasičnem liceju »F. Prešern« je izdelalo vseh 17 kandidatov. Njih imena so:

Martina Adami, Tamara Blasina, Patricia Ann Howie, Ravel Kodrič, Franc Mahnič, Ivan Peterlin, Jasna Pieri, Jasna Rauber, Mara Rogelja, Rada Subani, Mojca Šiškovič, Daniela Ferfaglia, Jožica Graver, Verena Koršič, Franc Mermolja, Jožica Mikulus in Alenka Mihalič.

Na slovenskem znanstvenem liceju »F. Prešern« je od skupnih 15 kandidatov 13 uspešno opravilo zrelostni izpit, 1 dijak ni izdelal, eden pa se ni predstavil k izpitu.

Izdelali so:

David Cociancich, Ennio Coretti, Ivan Ferfaglia, Emilio Guštin, Dinora Korosec, Katia Kralj, Aleksandra Malalan, Danimir Mikolj, Marijan Nabergoj, Boris Udovič, Dušan Udovič, Sandro Vidrih in Miryam Hvala.

Na trgovskem tehničnem zavodu »Z. Zois« je od skupnih 29 kandidatov uspešno opravilo matura 26, trije dijaki pa so bili odklonjeni.

Izdelali so:

Sergij Šuman, Nadja Filipčič, Marija Guštin, Xenia Abramij, Vera Caharija, Nedica Ciani, Danica Colja, Neva Križmančič, Marija Hrovatin, Branka Koren, Miroslava Leban, Vojko Lovriha, Ervin Mezgec, Majda Nibrandt, Lidija Prašelj, Bruno

Sterca, Boris Sik, Marija Škabar, Pavel Svara, Sonja Terčon, Zdenka Trampuž, Franko Turk, Savo Ussaim, Vladimir Vilhem, Boža Zagar in Mirijam Zagar.

Na slovenskem učiteljski »A. M. Slomšek« je veliko matura opravljalo skupno 12 kandidatov, izdelalo pa jih je 11.

Njih imena so:

Zmaga Čuk, Marij Čuk, Nevenka Cosina, Magda Križmančič, Tatjana Prašelj, Klara Sturman, Katarina Braini, Verena Buzzi, Boris Cotič, David Sassou in Lilijana Visintin.

Vsem naše iskrene čestitke!

Nabrežina

Slovensko prosvetno društvo »Igo Gruden« iz Nabrežine je priredilo preteklo nedeljo v društveni dvorani ob zelo številni udeležbi veseloigro »Zupanovo Miko« Antona Tomaža Linhartar.

Uvodne besede na tej prireditvi je sprejela predsednica društva dr. Barbara Gruden. Zahvalila se je vsem nastopajočim igralcem in še posebno gospodu Lucijanu Terčonu, ki je dal pobudo za to prireditev in ki je igro tudi z velikim uspehom režiral.

Gledavci so ves čas pozorno sledili poteku igre in nagradili nastopajoče igravce z burnim ploskanjem. Ceravno so nekateri od teh igralcev prvič nastopili, so vsi izvedli svoje vloge doživeto in prepričljivo.

Nabrežinci in okoličani so bili s prikazom te poljudne veseloigre zelo zadovoljni že zaradi tega, ker so vsi nastopajoči igralci z režiserjem vred domačini. Take prireditve so našemu kraju v ponos in v vzpodbudo k nadaljnjemu in vsestranskemu udejstvanju tudi na tem, do sedaj dokaj zanemarjenem, dramsko kulturnem področju. Škoda, da Nabrežina nima nove ustrezne dvorane, kajti sedanja dvorana, če jo lahko tako imenujemo, je v slabem stanju in preskromna, kar je ravno ta prireditev, ki je bila, kot že omenjeno, dobro obiskana, dovolj zgovorno pokazala. Zaradi omejenosti prostora ni v tej dvorani niti dovolj sedežev, niti stalnega odra, kar seveda takim ne ostalim prireditvam in nastopom ni v korist.

Zato je naša živa želja, da bi končno prišlo do priprav za izgradnjo novega, našim potrebam primerne kulturnega doma, kot so jih že zgradili v drugih številnih krajih v našem zamejstvu. S tem bi bil končno rešen pereč problem, ki zadeva naše splošno kulturno življenje v našem narodnostno tako izpostavljenem in ogroženem kraju.

—a—

Ohladitev po hudi vročini

Po daljšem obdobju vročih dni, ko je dnevna temperatura preseгла 30 stopinj, je tudi na tržaškem področju nastopila ohladitev. V sredo 15. julija zjutraj so vremenske postaje zabeležile občutno znižanje zračnega pritiska, pod večer pa je nastopila oblačnost in vetrovnost z dežjem. Val slabega vremena je povzročil nekaj običajne škode na drevsih, kmalu pa bi zahteval tudi smrtne žrtve. Dva Tržačana se namreč v sredo zvečer nista mogla zaradi močnega vetra vrniti s čolnom v pristanišče. Zaneslo ju je proti Gradežu, kjer ju je šele naslednji dan vsa izžrpana od naporov in lakote opazila neka večja ladja, ki ju je pobrala na krov.

J. P.

Nezmosno stanje na smetišču v Trebčah

Smetišče tržaške občine pri Trebčah povzroča vedno večje nevarnosti ne samo zaradi smrada, temveč tudi drugih okoliščin, ki so s tem v zvezi. Podgane in druga glazena se zaskrbljivo množijo ter zato predstavljajo resno nevarnost za zdravje prebivalcev tamkajšnjih krajev. Vsi problemi s tem v zvezi so ponovno stopili v ospredje sredi prejšnjega tedna, ko so se na smetišču vse smeti in je veter raznašal smrad in ogorke po vsem gornjem Krasu do Opčin.

Zaradi kočljivosti položaja se je na smetišče pri Trebčah podal sam župan inž. Spaccini s skupino tehničnih strokovnjakov. Pri gašenju ognja so poleg tržaških gasilcev pomagali tudi vojaki.

Ob tej priliki je tržaška občina naglasila, da bo storila vse mogoče za olajšanje sedanjega stanja, dokler ne bodo dograjene naprave za sežiganje smeti na področju sv. Panthaleona nad tovarno Italcementi.

Preplaval iz Trsta v Benetke

37-letni Fulvio Bergamini iz Benetk je dosegel svetovni rekord v vztrajnostnem plavanju. Razdaljo 120 kilometrov med Trstom in Benetkami je preplaval v 33 urah in 27 minutah. S tem je občutno presegel dosedanja svetovni rekord Argentineca Albertonda, ki je pred osmimi leti preplaval 88 km med mestoma Rosario in Buenos Airesom.

Pogumni plavalec Bergamini je že pred časom poskusil plavati iz Trsta v Benetke, a je moral odnehati zaradi neugodnih vremenskih prilik. Tokrat pa mu je bilo vreme ves čas naklonjeno. Iz Trsta je odplaval v soboto dopoldne. Spremljali so ga številni prijatelji v čolnih, ki so mu med dolgo in naporno potjo nudili hrano in pijačo (jajca, zrezke, juho, testenine). V nedeljo 12. julija popoldne je srčno dosegel beneško obalo. — Za ta svoj drzen podvig pa je prejel odlikovanje od tržaške občine in drugih športnih klubov.

Iz Jugoslavije

Dva nova hrvaška škofa

V nedeljo 19. julija sta bila v Zagrebu posvečena dva nova pomožna škofa za grebške nadškofije in sicer dr. Josip Sallač in dr. Mijo Skvorc. Skofovski posvečenje je opravil apostolski delegat nadškof Mario Cagna, sopsosvečevalca pa sta bila šibenški škof dr. Josip Arnerič in zagrebški pomožni škof dr. Josip Lach. Isti dan je bil tudi slovesno ustoličen novi zagrebški nadškof dr. Franjo Kuharič, ki je do sedaj zagrebško nadškofijo upravljal.

Katoliški škof na svobodi

Kitajske oblasti so izpustile na svobodo 79-letnega škofa Edwarda Walsha. Izpuščen škof je bil misijonar na Kitajskem od leta 1918 dalje. Leta 1927 je bil posvečen za škofa. Leta 1954 je bil pod obtožbo vohunstva obsojen na 20 let zapora. Škof Walsh je trenutno v Hongkongu v bolnišnici, da se mu nekoliko vrnejo telesne moči. Po 12 letih je mogel prvič spet darovati sveto mašo. Škof ni vedel, da je medtem umrl papež Pij XII. in za njim papež Janez XXIII. in da sedaj vodi Cerkev papež Pavel VI. Kakor hitro mu bodo moči dopuščale, bo škof odpotoval v Rim, kjer ga pričakuje sveti oče.

Corrientesa sta bila vesela ponudbe in sta vse sprejela, kot sem jih ponudil.

Ko je pozneje prišel g. Košiček, sva nadaljevala zadevo duhovnikov in bogoslovcov. Za zadnje se je najlepše rešilo: msgr. Emilio Di Pasquo, novoimenovani škof v San Luisu je sprejel v svoje semenišče vse bogoslovce in profesorje. »Sam Bog mi jih pošilja,« je rekel in težko čakal trenutka, ko bodo res prišli.

Prvi je prišel nato Lado Lenček, lazarist. On ni bil na mojih seznamih. Prišel je po posredovanju svoje redovne družine. Takoj se mi je ponudil, da bo pomagal v naši pisarni, kajti že se je delo začelo tako množiti, da sam nisem mogel vsemu kaj.

Tako je prišel božič leta 1946. Med nami je že bil prvi duhovnik novonaseljenec. Pri sestrah na Paternalu smo priredili skromno božičnico. Najbolj vesele so bile tega prvega duhovnika in rojaka sestre usmiljenke sv. Vincencija. Saj je bil njihov redovni brat.

(Se bo nadaljevalo)

† Msgr. Janez Hladnik

86 V SLUŽBI CERKVE IN NARODA (SPOMINI) PRI PERONU

Daleč doli na jugu sem hotel izrabiti priliko, da pridem kar najbolj južno na zemeljsko oblo. Skozi čudovito polje cvečičih marjetic smo brzeli in se ustavili pri samotni kapelici, kjer je bil tudi svetilnik, ki je kazal pot v Magaljanov preliv. Prav tam sem skočil v morje in se okopal. Bilo pa je hladno.

Dostil mi je bilo turizma, čeprav sem imel namen, da grem po čilski strani proti severu in se vrnem čez Mendozo domov. Čas mi je bil predragocen. Ker sem vedel, da v Čilu nimam kaj najti za begunce, sem se po najkrajši poti vrnil v Buenos Aires. Tam so se moja pota znova začela.

Pol leta sem brez uspeha poskušal. Ar-

gentinsko gospodarstvo je bilo v takem zastoj, da je bilo vsako vseljevanje prepovedano. Saj ni bilo dela. Toda predsednik Perón je začel s svojimi velepo-teznimi načrti. Oktobra meseca 1946 so njegovi načrti začeli dobivati obliko. Kot jaz, tako je bilo veliko naših dobrih ljudi, ki so preudarjali, kaj bi se dalo storiti v pomoč našim brezdomcem.

V tem zvezi, da dela gospodična Vida Cebron (po rodu iz Batuj na Vipavskem) skupaj s sestro neke gospe ministrice. Ker je bilo nemogoče odpreti kaka visoka vrata z zvezami, ki sem jih do tedaj imel, sem poskusil po tej strani.

Res mi je uspelo in minister javnega zdravja dr. Ramón Carrillo mi je odprl vrata do Perona. On sam me je spremljal v vladno palačo dne 20. novembra 1946 na praznik sv. Feliksa Valois, ustanovitelja Trinitarcev, reda ustanovljenega za reševanje jetnikov iz arabske sužnosti.

Kako pomembno, sem preiščal, ko sem čakal in molil brevir. Med tem je minister Carrillo razložil Peronu vso mojo zadevo.

Potem me pozovejo in pred menoj stoji

Perón ves uslužen in ljubezniv ter pravi: »Ze vem, za kaj prideš in vam dam častno besedo: vsi, kateri imajo pogoje, ki jih določa ustava, naj pridejo, pa naj jih bo deset tisoč ali še več. Takih ljudi mi potrebujemo.«

Drugi dan me je minister pospremljal na vseljeniško direkcijo. Ravnatelj mi je naročil, naj kar prinesem imena in potrebne podatke. Takoj sem pisal na Via dei Colli 8 v Rim, naj mi pošljejo sezname, vsak dan nekaj.

Prav tisti dan pa dobim tudi pismo od g. Jožeta Košička, ki mi piše: »Daj no, Janez, nikar se ne delaj več iz nas noreca.«

Čez teden dni sem že izročil prvi tisoč imen. Tako se je končno odprla pot. Bil sem srečen, da sem res nekaj naredil in tudi zato, ker sem tedaj doumel, da je bilo to v načrtih božje Previdnosti, zakaj me je poslala v Argentino.

KAM Z DUHOVNIMI IN BOGOSLOVCI?

Začeli so prihajati sezname iz Via dei Colli 8. Dan za dnem sem bil na vselitvenem uradu.

Smrtna kosa v Števerjanu

V torek, 14. julija na večer so v Števerjanu pokopali Heleno Rožič, poročeno Podveršič, ženo dolgoletnega števerjanskega župana Hermenegilda. Poleg domačinov sta se pogreba udeležila tudi delni svetovalec dr. Drago Štoka in izvoljeni tržaški pokrajinski svetovalec dr. Drago Legiša.

Pokojnica je doživela 72 let. Zadnjih enajst let je bolehal na raznih nevšečnostih, ki so ji počasi spodjedale zdravje. Z možem Hermenegildom, marljivim kmetovalcem in vnetim javnim delavcem (bil je tri poslovne dobe — vse do leta 1966 — števerjanski župan, izvoljen na listi Slovenske demokratske zveze) je imela tri sinove; eden je študiral in postal učitelj ter sedaj služi v onstran meje.

Zivljenje na kmetiji ni vedno lahko; z zaupanjem v Boga in opirajoč se na marljivo roko je pokojnica skupaj z možem zmogla premagati vse ovire in omogočiti otrokom dostojno bodočnost.

Pred smrtjo se je za tri ure zbudila iz dolge nezavesti, se od vseh domačih poslovila ter prešla sv. zakramente za umirajoče iz rok g. Janeza Eržena. Umrla je v ponedeljek, 13. t. m. Pogrebne obrede je opravil skupaj s sv. mašo domači župnik g. Oskar Simič ob asistenci g. Eržena. Z občutenimi besedami se je g. župnik v cerkvi poslovil od dobre žene in matere ter ji zaželel mir v Gospodu.

G. bivšemu županu, njegovim sinovom in ostalim sorodnikom izrekamo iskreno sožalje. Naj jih tolaži zavest, da je pokojnica bogata na dobrih delih in očiščenju po dolgotrajnem trpljenju gotovo našla v Bogu usmiljenega Sodnika in velikodušnega Plačnika.

—jk

Veseli dogodki

Profesorju Emilu Devetaku in profesorici Lojzki roj. Kristančič se je 21. julija rodil krepak sinček. Iskrene čestitke!

Združenje sadno-zelenjavnih proizvajalcev

Nedavno je bilo v Gorici ustanovljeno Združenje sadno-zelenjavnih proizvajalcev za področje tukajšnje dežele. Združenje ima namen, da prenovi in vskladi proizvodnjo sadja in zelenjave z zboljšanjem kakovosti in stalno tehnično pomočjo. Enako skrb bo Združenje posvetilo organizaciji prodaje teh pridelkov in v ta namen poskrbelo za odbiro pridelkov, njih shrambo v hladilnikih in pošiljanje na trg. Za takšne pobude nudi Skupni evropski trg izdatna sredstva, seveda, če so takšne organizacije dovolj močne in sposobne. Zato vabi Združenje vse proizvajalce, da pošljejo prošnjo za vstop v organizacijo, ki ima sedež pri ERS, Corso Italia 55, Gorica.

DEŽELNE POBUDE

Deželna uprava za obrambo pred točo, pozebo in slano

Z zakonom št. 22 z dne 8. junija 1970 je deželna uprava določila nove višine prispevkov za opremo in sredstva, ki so potrebna za varstvo rastlin pred točo, zmrzaljo in slano. Te ugodnosti so sledeče:

- prispevek do 50 % za nakup opreme in materiala za izvajanje del pri preprečevanju toče in slane, če pristojno kmetijsko nadzorništvo prizna, da nameravana pobuda služi svojemu namenu;
- prispevek do 92 % za raketne naprave proti toči ali druga obrambna sredstva in opremo;
- prispevek do 60 % za nakup raket in drugih sredstev proti toči.

Med sredstvi za preprečevanje toče so v Italiji precej razširjene raketne postojanke, iz katerih obstreljujejo oblake, ki prinašajo točo. Za uspešno opravljanje te službe so potrebne posebne opazovalnice z radarskimi napravami, ki neprestano nadzorujejo in obveščajo posamezne postojanke o bližanju nevarnih oblakov. Le tako lahko raketne postojanke pravočasno nastopijo s svojimi izstrelki in preprečijo točo. Seveda je mogoče takšno službo organizirati le na večjem področju, dočim je naše tržaško ozemlje premajhno za tak samostojen nastop.

Dobro zaščito pred točo nudijo plastične mreže, ki so pa zaradi cene primerne le za donosnejše pridelke kot so v naših primerih cvetlice, zelenjava, ponekod trte in nekatere vrste plemenitega sadja.

Proti pozebi in slani pa v naših krajih rabimo pokrite grede in rastlinjake, ki so lahko hladni ali ogrevani. Za pokrivanje teh naprav uporabljajo steklo ali plastiko. Drugod se branijo slane tudi s priziganjem cenene kuriva, ki je načrtno razmeščeno po zemljišču. Na mnogih krajih se branijo slane s škropilnimi napravami, ki jim v rednih razmerah služijo za zalivanje pridelka; stalno pršenje s tekočo vodo, ki je v takem primeru toplejša kot zrak, ne dovolj, da bi se rastlina ohladila pod ničlo in zmrznila.

Za vse te naprave, ki služijo za varstvo rastlin pred točo, pozebo in slano, so na razpolago zgoraj omenjeni prispevki.

Pomoč prizadetim industrijskim, trgovskim in obrtniškim podjetjem

Deželni zakon št. 22 z dne 8. junija 1970 določa razne oblike pomoči za industrijska, trgovska in obrtniška podjetja, ki so zaradi vremenskih nesreč utrpela takšno škodo, da se je zmanjšala njihova proizvodna zmogljivost. V takih primerih lahko deželna uprava podeli prispevek do 60 % nastale škode oziroma največ 500.000 lir, katerih ni treba vrniti.

Poškodovana podjetja, ki so svoj čas vzela srednjeročno posojila, lahko prosijo za stalni letni prispevek kot olajšavo za

odplačilo obresti — seveda le za dobo trajanja posojila ali največ za dobo desetih let v višini 2 % posojenega zneska v primeru obrti, male industrije, trgovine in ribičev ter v višini 1 % za vse ostale primere. Če poškodovano podjetje ni prejelo prispevka za odplačevanje posojila v smislu rednih deželnih zakonov za povečanje proizvodnje, je lahko deležno še višjega prispevka v primeru naravne nesreče. Te ugodnosti veljajo tudi za vremenske nesreče, ki so se pripetile v času od 25. novembra 1969 do 10. junija 1970, le da je v tem primeru treba vložiti prošnjo v teku 90 dni po objavi zakona.

inž. Janko Košir

OBVESTILA

Sola za bolničarje. Obveščajo se zainteresirane osebe, da prične s 1. oktobrom 1970 — pri Splošni bolnici v Gorici — sola za bolničarje (10 žensk in 15 moških). Prošnjo na kolkovanem papirju za 400 lir je treba nasloviti na predsednika bolnice in mora biti opremljena s sledočimi dokumenti:

- slika prosilca z overovljenim podpisom;
 - šolsko spričevalo (vsaj 5. razred osnovne šole);
 - rojstni list, iz katerega je razvidno, da je prosilec dopolnil 18 let in ne več kot 30;
 - državljski list;
 - zdravniško spričevalo izstavljeno od pokrajinskega zdravnika.
- Sola je brezplačna in trajaja eno šolsko leto.

Priprava na ponavljalne izpite bo v Alojzijevešču od ponedeljka 3. avgusta dalje v dopoldanskih urah. Priglasiti se je treba v tednu pred 1. avgustom.

Izlet. KASTA organizira v nedeljo, 26. t. m. izlet z osebnimi avtomobili v Tolminska Korita. Odhod s Trga Oberdan ob 8. uri.

DAROVI:

Za Finžgarjev dom» na Opčinah: namesto cvetja na grob g. Stanka Škerlavaj družini Škerlavaj 2.000 lir.

Za glasbeno solo »Finžgar« na Opčinah: Jože Podobnik 10.000 lir; Bernard Sosič 5.000 lir; Justina Daneu 5.000 lir.

Za misijone: družina Sanabor 5.000 lir v spomin pok. Adelije Rovattini.

Za cerkev sv. Cirila in Metoda v Stoja-kovem: Jakopičevi, Gorica 15.000 lir; do-brotnik N. N. iz Zgonika 1.000 lir.

Za Slovenski zavod v Rimu: v spomin pokojne Adelije Rovattini: Pina Zlobec 1.000 lir; M. R. 1.000 lir; S. P. 1.000 lir; I. F. 1.000 lir; P. B. 1.000 lir.

ZA KMETOVALCE

Sovke

Sovke (agrotidi ali Nottue) so se letos pojavile v nenavadni množini. To so sivo-zelene gosenice, ki živijo podnevi v zemlji in objedajo korenine, ponoči pa preležajo na plan in objedajo vzožje stebela, liste in očesa. Tako napadajo najrazličnejše rastline kot npr. večno deteljo, peso, vrtnino in celo trte.

Zuželka prezimi v zemlji v obliki bube. Od aprila do junija izlezajo metulji, ki so večinoma samorjavje barve in letajo le ponoči. Samice odlagajo jajčeca — okrog 1000 vsaka — na vzožje rastlin ali v zemljo. Ze po dveh tednih se izvalijo gosenice, ki se čez dan skrivajo plitko v zemlji ali pod suhim listjem, kamenjem itd., ponoči pa hodijo na svoje uničevalne pohode. Poleti se razvijajo še drugi rod. Sovk je več vrst, vendar imajo vse precej enake navade.

Zatiranje ni lahko. Najbolj s pridom uporabljajo zastrupljene otrobe, ki jih lahko sami pripravimo takole: količini 10 kg otrobov primešamo neki insekticid, ki smo ga prej raztopili v nekaj vode (npr. Pomex ali Tortrin, 0,5 kg) in nato dodamo še 0,5 kg sladkorja. To dobro zmešamo, da dobimo gosto vlažno gmoto, ki jo potresemo razpršeno ali v kupčkih v količini 0,4 dkg na 100 kv. metrov. Ker pridejo gosenice iz zemlje ponoči, potresemo vabo v večernih urah. Čez 3-4 dni ponovimo postopek ali pa vsaj ovlažimo vabo z rahlim zalivanjem. Izdelka Pomex in Tortrin vsebujeta aktivno snov Carbaryl (= Sevin), ki ima po zakonu določeno nevarno dobo 7 dni. Ta rok moramo upoštevati, preden nabiramo pridelek. Proti sovkam svetujejo tudi posipanje ali polivanje raznih insekticidov, ki vsebujejo Parathion. Ker pa vemo, da je to sredstvo najbolj strupeno, ga smemo uporabljati le v določenih okoliščinah in s potrebno previdnostjo, da ne škodujemo človeku ali domačim živalim.

Breskov zavijač

Majhen metulj — breskov zavijač (tignola orientale del pescio) — se pojavi že v začetku maja in prav kmalu odloži okrog 200 jajčec na vršičke breskve pa tudi marelice, mandlja, češplje in včasih celo jablane in hruške. Ko se izvalijo majhne gosenice, prodrejo v notranjost vršička in ga objedajo v smeri navzdol. Napadeni vršički se sušijo in rjavijo. Ko gosenice dorastejo, se zabubijo v zemlji ali med listi; že po enem tednu izleže nov rod metuljkov. Ta razvoj se ponovi 3-4 krat na leto. Takrat gosenica napade plod in sicer prodre vanj ob peclju, se hrani z mesom in se končno naseli v koščici. Škoda, ki jo povzročata breskov zavijač je občutna, ker poleg vršičkov pokvari predvsem sadje. Zato je tudi zatiranje usmerjeno na zadnje rodove t. j. tiste, ki se zavrtajo v plodove.

Prvo škropljenje opravimo, ko je plod dosegel svojo velikost s sredstvi, ki vsebuje n. pr. metil-parathion kot je Fostoxmetil in drugi. Imenovano sredstvo je zelo strupeno, prodre v plod in ostane nevarno za človeka še 20 dni po rabi. Ko se zorenje bliža h kraju, pa škropimo s sredstvi, ki vsebujejo Carbaryl (= Sevin) kot je n. pr. Pomex, Tortrin itd. To sredstvo spada v drugo skupino in ostane nevarno le 7 dni po škropljenju.

Enako škodo na breskvah, češpljah, marelicah in češnjah povzročata breskov molj (tignola del pescio), pravtako majhen metulj, čigar gosenica napada vršičke in plodove. S škropljenjem proti zavijaču smo istočasno uničili tudi breskovega molja.

inž. Janko Košir

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 24. julija do 1. avgusta 1970

Petek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Izlet za konec tedna. 13.30 Glasba po željah. 17.35 Okno v svet. 19.10 Epigram - odraz časa in razmer. 19.20 Priljubljene melodije. 19.45 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 11.50 Veseli motivi. 12.10 N. Kuret: Poganstvo in krščanstvo v naših ljudskih šegah (4. oddaja). 13.30 Glasba po željah. 15.55 L. Davanzo: »Varna pot« - oddaja o prometni vzgoji. 16.05 Operetne melodije. 16.45 Pravljičje in pripovedke naše dežele. 17.35 Umetniki odgovarjajo. 17.55 Moj prosti čas. 18.30 Vokalni kvintet; vodi H. Mamolo. 19.10 R. Dolhar: Alpske poti in smeri (4) »Bivak IV«. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 A. Dumas-oče: »Grof Montecristo«. Drugi del.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Oddaja za najmlajše: R. E. Raspe: »Dogodivščine barona Münchhausna«. Četrty del. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.30 Glasba po željah. 15.30 Z. Bajsič: »Priateljli«. Radijska drama. 16.35 Veliki orkestri lahke glasbe. 17.30 »Primorska poje«, revija primorskih zborov (11. oddaja). 18.00 Miniaturni koncert. 19.15 Sedem dni v svetu. 19.30 Glasba iz filmov in revij. 20.30 Iz slovenske ljudske epike, pripravlja Beličič. 20.45 Lesjakov ansambel. 22.10 De Falla: Noči v španskih vrtovih.

Ponedeljek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 13.30 Glasba po željah. 17.35 Slovarček sodobne znanosti. 17.55 Vaše čtivo. 18.30 Zbor »E. Solvay« iz Tržiča. 19.15 Znane melodije. 20.35 Pesmi od vseposod. 21.00 Pripovedniki naše dežele: B. Bergamini: »Il mercenario«.

Torek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.00 Bednarik: »Pratika«. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 18.30 Komorni koncert. 19.10 Naši pomorščaki - srečanja in spomini. 19.40 Zbor »Rečanj« iz Lješe v Benečiji. 20.35 Čajkovski: »Pikova dama«, opera v treh dejanjih. Izvajata zbor in orkester ljubljanske Opere.

Sreda: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 R. Vodeb: Po sledovih nekdanjih kultur v Italiji (5) »Rim: od začetka do republike«. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za

mlade poslušavce: Sodobne popevke. 17.35 Mladina in šport. 18.55 Južnoameriški motivi. 19.10 Higiena in zdravje. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 M. Mori: Vzroki nesreč pri otrokih in mladostnikih ter njihovo preprečevanje (10) »Vloga šole pri preprečevanju nesreč«. 13.30 Glasba po željah. 17.35 Na počitnice. 17.55 Kako in zakaj. 18.30 Simfonična glasba deželnih avtorjev. 19.10 G. Godoli: Zivljenje na drugih svetovih - domneve in možnosti. (5. oddaja). 20.35 Josephson: »Prebliški«. Radijska drama. 21.45 Beethovneve komorne skladbe.

Petek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Izlet za konec tedna. 13.30 Glasba po željah. 17.35 Okno v svet. 18.30 Sodobni slovenski skladatelji. 19.10 Epigram - odraz časa in razmer. 19.45 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 11.50 Veseli motivi. 12.10 N. Kuret: Poganstvo in krščanstvo v naših ljudskih šegah (5. oddaja). 13.30 Glasba po željah. 15.55 L. Davanzo: »Varna pot« - oddaja o prometni vzgoji. 16.05 Operetne melodije. 16.45 Pravljičje in pripovedke naše dežele. 17.00 Znani pevci. 17.35 Umetniki odgovarjajo. 17.55 Moj prosti čas. 19.10 R. Dolhar: Alpske poti in smeri (5) »Kvota 2000«. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 A. Dumas-oče: »Grof Montecristo«. Tretji del.

DAROVI

Za Alojzijevešče: g. Kakež iz Nabrežine 5.000 lir ob tridesetem dnevu smrti sestre Albine; v spomin pok. g. Stefana Kleindiensta N. N. s Solkanskega polja 2.000 lir.

Za župnijski dom v Števerjanu: M. S. 5.000 lir; učiteljica z Jazbin v spomin pok. kateheta J. Stanta 5.000 lir; Anton Ciglič 1.500 lir; družina Marij Komjanc 10.000 lir; družina Podveršič v spomin pok. mame Helene 10.000 lir; družina Fattore 10.000 lir; J. K. 10.000 lir; Lojze Mužič v spomin pok. sestre Ivanke 5.000 lir; Knečko-delavska zveza Števerjan namesto cvetja na grob pok. Helene Podveršič 5.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Družina Podveršič v spomin pok. mame Helene 10.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Avrelija Mihelič 10.000 lir ob smrti hčerke Adelije.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 70, osmrtnice L 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

V naši veliki žalosti nad izgubo ljubljene žene in matere

Helene Podveršič roj. Rožič

sta nam bila v veliko uteho sočustvovanje in pomoč vseh, ki so nam na kateri koli način bili blizu. Zlasti bi radi izrekli zahvalo domačemu župniku g. Oskarju Simiču za pogrebno mašo in pogrebne obrede, g. Janezu Erženu iz Gorice za podeljene zakramente in molitev ob smrti uri, družini Komjanc Drago za stalno skrb v njeni bolezni, sosedam, ki so čule ob njenem mrtvaškem odru, pevcem iz Števerjana in Jazbin za pretresljivo petje, darovalcem cvetja in vsem, ki so jo spremili v tako velikem številu na njeni zadnji poti in zanjo molili.

Števerjan, Gorica, Višnjevik, ob osmini njene smrti, 20. julija 1970

Zalujoči soproj Hermenegild,
sinovi Bruno, Anton in Franc z družinami in ostalo sorodstvo

BANCA DI CREDITO DI TRIESTE
S. P. A.
TRŽAŠKA KREDITNA BANKA
GLAVNICA LIR 600.000.000 — VPLAČANIH LIR 300.000.000

Tekoči računi — hranilne vloge — krožni čeki
varnostne skrinjice — neprekinjena blagajna

Dopisniki po vsej Italiji

MENJAVA VSEH TUJIH VALUT

TRST

Brzjavni naslov: Bankred

UL. F. FILZI št. 10

Tel. 38-101 — 38-045